

Molts camins per fer cultura

En català hem traduït *crowdfunding* com a micromecenatge. No sempre passa el mateix, però ens agrada més la traducció catalana que no la paraula original anglesa. Com és sabut, *crowd*, en anglès, vol dir multitud; *funding*, capital, fons de diners. *Crowdfunding*, doncs, fa referència al conjunt: significa textualment «diners de la multitud». La paraula micromecenatge, en canvi, incideix més directament en l'esforç individual de cadascú, en el mecenatge a la menuda, que és el que pensem primer de tot molts de nosaltres quan utilitzem o quan sentim aquesta paraula. «Mecenes per 20 euros», tal com titulava fa uns mesos Marta Pallarés una columna al *Diari de Girona* on parlava d'això mateix. Publiquem en aquest primer número d'estiu de la *Revista de Girona* un dossier sobre la cultura en temps de crisi. Ens ha agradat molt. Moltes gràcies a tots aquells que hi han col·laborat, a tothom que ha informat els cinc articulistes d'aquest dossier i, per descomptat, a tots vostès per interessar-s'hi i per llegir-lo. La cultura és un bé imprescindible, allò que ens distingeix de la resta d'espècies animals i que ens permet conèixer, aprendre, gaudir i fer-nos com a persones. Ni hi podríem ni hi volem renunciar. Venim d'uns anys que projectar la cultura a casa nostra ha estat relativament senzill. El creixement econòmic dels anys noranta i del

començament d'aquest segle ho ha facilitat. En massa casos —però més en uns sectors que no en uns altres— hem estirat més el braç que la màniga i, per dir-ho d'una manera que no ens sembla gaire genuïna, hem tirat la casa per la finestra. La crisi ens ha situat on érem, també: en molts de casos, on hem estat sempre. I, també com quasi sempre, a la reducció de les subvencions, a la disminució de la publicitat i a la dificultat de trobar mecenatge només podem oposar-hi la nostra il·lusió, la nostra força, la nostra creativitat i el nostre enginy per trobar noves fórmules que permetin a tots els creadors i a tots aquells que volem promoure la cultura poder continuar arribant al públic. En aquest dossier que avui publiquem hi ha prou exemples d'això. Ben entesa, però, —tal com escriu Alfons Martinell en un dels articles— la cultura no és només un regal que ens fem, sinó també «un sector social i econòmic molt important malgrat les miopies i ignoràncies de molts responsables de polítiques públiques». També per això pensem que seria un error molt greu que les diferents administracions del nostre país renunciessin a subvencionar la cultura i a fer també mecenatge. Vivim —ja ho

hem dit— uns moments difícils. D'uns anys ençà, hem entrat en una època en què ens toca separar el gra de la palla i destriar les manifestacions culturals que ens semblen essencials i imprescindibles d'aquelles que són, malauradament, més accessòries. Venim d'un temps que semblava que la cultura havia de ser de franc. És urgent que recordem, però, que en realitat no ha estat mai així, i que assumim que avui toca comprometre's amb els nostres creadors i amb les obres que ens estimem. És justament el que fan els mecenes.

Cor de Teatre
de Banyoles.

Foto: David Ruano.

Joaquim Vidal – Coneguda de feia anys la seva vocació de mecenes gràcies a les seves aportacions decisives al bàsquet gironí, a la creació de la Fundació Valvi i a la compra de Televisió de Girona, l'empresari de Sant Gregori Joaquim Vidal ha fet un pas de gegant en adquirir el 64 % de les accions d'*El Punt Avui* i assegurar la continuïtat del primer mitjà de comunicació escrit de les nostres comarques. Hauríem hagut de donar-li'n les gràcies fa temps. També, naturalment, a l'empresari Joan Bosch, que ha aconseguit mantenir aquest diari durant més de trenta anys.